

શ્રી જાનકી મંત્ર

242

ראיתו מובהקת לכך נוכל להביא מני השם. שמי השם, שאנו
אלא אחד הבוחות הנבראים בעולם, מטילה גם היא את אורה וחומה על
העולם כולו במידה שווה, ואף-על-פי-כן רואים אנו השפעתו מנוגדות של
השם על עצמים שונים. בו בימן שהיה מכחה עצום בהרים, הרילו
מליבורנה את אפטון הכהה. בו בזמנן שהיה מקופה את הפלח הגם, הרינו
ממסינה את השעotta. והרי וודאי לא יעלה איש על דעתו לחשוב, שהשנויות
הלו נובעים מן השם עצמה, מזריחתו והשפעתו, אלא מעלה מכל
ספק הוא שהט נובעים מטבחם המינוח של העצמים המכבלים את
השפעה של השם.

"וירקעט היוב" – שתתבונן ותבין את טבעה של השם הוזרת ביום. כי אָקְרַעֲלֵפִי שהוא זורחת לכל במידה שווה, בכל זאת מעתנית השפעה בהתאם לתכונותיהם הסבירות של העצמים והמושפעים מהם – "והשבות אל לבך" – כי אז תשיגו יוסב – "בי ד' הוא האלהים בשם ממעל ועל הארץ מתחות אין עוד" – שהשם ייחד הנזכר ייחיד ומוחדר ובעל-השפעה הייחודי בפיויה כולה. ואם רואים אנו צופיות מנוגנות בעולם, הרי זה בגל הגנוגדים שבבנין-האדם המכבלים את ההשפעה האלוהית. בשל מעשיהם זוכות האחים למידות-זרחות והמשו למידות-ההרים, אבל מצד השם יתברך עצמי זורי "די הוא האלהים" – מידות-הרחמים, דתינו; ד', ומזות-בגדים, ובתינוק: אל-לטוט – אהם הס... (אל-שייד)

ארכנן אל ה' בעת ההיא לאמר (ג:כג)

ברש"י בעת ההיא הינו לאחר שכבשתי ארץ סיכון ועוג דמיית שמא
הוואר הנדר עכל' ובפושטו פירושן של הבריטים דכון דבר
פראן יש לו דין ארץ ישראל לכמה דברים וננה לבני גד ולבני ראובן
הוואר נדר שהותר מקטתו הותר כלו. והקשה בשפט חכמים דאם הוואר
הנדר למה צידך להתפלל ולמה צידך חקטיו חפלות. ותירוץ משום דקדום
כיבוש סיכון ועוג hei גזירה עם שבואה ואז מועל תפלת עיי"ש וכן פירושו בשם
ביבוע, hei גזירה בלי שבואה ואז מועל תפלת עיי"ש וכן פירושו בשם
הגריז' באריות. ואולי אפשר לפרש העניין דהנה איתא בגמara (סוטה יד).
دلמה נחאווה משה ליכנס לא"י וכי לא יכול מפדי או לשבע טوبة הוא
צידך אלא אמר הרבה מצוח נצטו יישראל ואין מתקיימין אלא בא"י, אכנס
כדי שיתקיים על ידי ע"ב. והנה הא דגנוז על משה שלא יכנס לארץ
בינוי פשות יי"ו לא האמור כי להקדיםני לעיני בני ישראל לבן לא

ד אף על פי שהחשה מכפרת על הכל
ו贇ם של יוס הכהנים מכפר, יש עבירות שחי
מכפרין בשעתן ושעבירות שני ממכפרין
אלא לאחר זמנה. כיצד. עבר אדם על מצות
עשה שכן בה כרת ועשה תשובה אינו זו משפט
עד שמהלך לו מיד. ובallo נאמר שבו ביט'
שוכביס ארפא משובחים : עבר על מצות
לא תעשה שכן בה ברוח ולא מיתה בית ור'
עשה תשובה, תשובה חולה ור' הכהנים
מכפר. ובallo נאמר כי ביום זה יכפר פליכם לשלhor אחכם מכל הטהורים
לפי י"י המשחר : עבר על ברחות ומיתות בית דין ועשה תשובה, תשובה
יום הכהנים וולין ויסורין הבאן עליון גומרא לו הכהנה, ולעלם אין מתפרק לו כפורה גמורה עד שיבאו
עליו טsortין. ובallo נאמר ופקחיו בשפט פשעם בבעניהם עונס : מהן דברת אמונם בשלא חיל את השם
בעת שעבר. אבל חמלה את השם, עזיף שעשת תשובה והוניג יום הכהנים והוא עומר בתשובה ובאו
עלגו יסורי, אין מתפרק לו כפורה גמורה עד שיטות. אלא תשובה דבוק הכהנים יסורי שלשות תילין
ומיתה מכפרת. שנ' גנלה באוני י"י צבאות אם יכפר העון הזה לכל עד הלוואן.

(3) **העתק**
8/2

גבו. ויאמר ה' אליך רב לך אל תומך דבר אליו עוד בדבר
זהו.

(4)

יבואר על-פי מה דאיתא בזוהר הק', שימוש רבינו ע"ה הייתה
לו קבלה על תפילה, שאם יאמר שתי פעמים ינא' בודאי תקובל
תפילתתו. ושמעתינו עוד, שהזה הוא שאמרו חז"ל במס' שבת (פע. א),
"אף מלאך המות מסר לו דבר", הוא הדבר אשר מסר לו, אם
יתפלל ויאמר שתי פעמים נא, היינו לשון בקשה, יקובל
תפילתתו.

(5)

לכך גבי מעשה מריט כתיב (במודרב יב. יג) ויאמר "אל נא רפה
נא לה", שאמר שתי פעמים "נא" ולפיכך נתקבלה תפילתתו. ולכך
כאשר רצה משה רבינו ע"ה לכינוס לארץ ישראל אמר עברה
"נא", ורצה לומר פעם נוספת "נא", הינו יוארה נא', ואם היה
אומר היהת תפילתתו מתתקבלת. לכך "ויאמר ה' אליו אל תוסף
גבב אליו עות' בדבר זהה", דבר זהה חיינו, תיבת "נא", שלא
תוסוף לדבר אליו עות' בפעם שנייה. לכן נאמר "עוד בדבר הזה".
(בונה ירושלים). לרבי חיים אורי הכהן מירץ בזונא, בחגיגת נצלאל
טווילנה)

הקשר בין עון פעור ומעל עון - לטענות כלפי בני גדר וראובן

יבלה אמרו כל קהיל ה', מה המועל הזה אשר מעלה באלוין ישראל לשוב חיים
מאחריו ה' בבנوتכם לכם מזבח למורדכם חיים בה'. המועל לנו את עון פעור אשר
לא דוחינו ממנו עד דהום הזה וחיה הנג בעדרת ה' (ביב. טזין)

(5)

זה לא עון בין זהה מעלה בחרם ועל כל עדת ישראל היה קנא' וזה איש אחד
לא גוע בעוננו" (שם. טז.)

העתק מה 67
'ה' 8/2

המשך הכתובים ותוכחותם של ישראל לשני השבטים ומחזאת, על אשר בנו
מצבח בעבור מירדן, כותב האדמוני "בעל" "באר משה" מאוז'רוב, צרכיס באורה:
שהרי ממה נפשך: אם חשבו בהם ישראל, שהם בנו את המזבח לשם אלהים
אחריות, מה הטעם לאריכות הלשון, הלא דבר שפתים אך למותר, ולמה להם
להזכיר עון פעור, וחטאו של עון אשר מעלה בחרם? לא היה להם אלא להזכיר
על-פניהם מהכחותם המפורשים בתורה: לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, וכן
יזובח לאלהים יחרט, וככנה רבים, ומהו זה בחרנו להזכיר בשני המעשים
האלה, עון פעור ועון עון?

ואט נרצה לומר שלא נחשוץ בעיניהם על כן, אלא שהשודוט שרווצים להקים
במתיחות, לאחיו שבאו לפילמה ונאסרו הហמות. כפי שאמנם משתחמע מתוון
תשודת (פסוק כה) "ואתם למלות עליון עולו, ומנהה ואות לעשיהם עליון" גזון
שלמים, הרי קשה שבעזיזים: מה עונייה של פעור ועון לכאן, הלא אל' חטא
לה' בעודדה עוזה, זהה וכדומה, וזה חטא לנו בפצען, וכך' פצען עזם יתנוון
בזה, וזה אל' עזם ההוראה וזה לזרעה לנו אלוקין יעדות, כי תחטב, ואין מניין

אלא, הוא מבאר, עליינו לדעת שחויטתם של ישראל בעוון פעור לא היה משות
שרצוי לעבידת עבודה זרה כפושטה, אלא אדרבתה, התכוונו לבודתנה בזעם שיפרעו את
עצמם לפניה, כי לפי דעתם אין לך זלול ובוין גודל מזה, וודכו במחשבתם
שמצואה הם עושים בזה, אך מכיוון שהלכנו אחרי סברת לבם, נכשלו בדבך חמור
זה, ובאו לנצל טעות, שהרי הפורע עצמו לפעור והוא עובודת, וממצו עצם
עובדיה עבודה זרה, וכל זה מפני שהלכו אחר שבלט, ולא ישבו לפני רכוביהם
ללמוד דבר ה' זו הלכה.

למרדו של הולך אחר שכלו, וחוושב לו שמצוות הוא עשו, סופו שייכשל בעבורית, כי אנו אKNנו אלא מה שהורונו חכמיינו ז"ל, וכל זולתו זה – לא זו בלבד שאינו מוסיף, אלא אודבה גורע הווא, ובעיריה חמורה נדמה לו למצווה.

11) וכן מסורת הגמוא (סנהדרין סה, א): "מעשה בסרטא בן אלס (יהודי היה), שהשכיר חמוץ למכירת אחת, כיון שהגיעה לפערור אמרה לו: 'המתן לך עד שאתה ואצא', לאחר שיעצה אמר לה: 'אף את המוחמי עד שאתה ואצא', אמרה לו: 'זלא יהוז אתה?', אמר לה: 'זמא אייכפַת לך?'. נכס, פער בענינו וקיננו בחוטמו, והיו משרותי עבודה זהה מקלטין לו ואומריהם: 'מעולם לא היה אוט שעבד לו בקי' (כלומר: שבחו אותו שעבד אותה בצדקה טובה ונכונה מthead'). וכל זה בא לו על שדליך אחר שכלו ולא למד הלכה פשוטה, שהפער עצמו לפערו וזה עבודתת.

10

בדרך זו ביאר ה"אלשיך" את הפסוקים (דברים ד, ב-ז): "לא תוסיפו על הדבר אשר אנכי מצוחה אתכם ולא תגרעו ממני לשמרו את מצותי ה' אלוקיכם אשר אנכי מצוחה אתכם, עיניכם הרואות את אשר עשה ה', בעל פעור כי כל האיש אשר הלך אחריו בעל פעור השמידו ה' אלוקין מקרובן". ולכבודה המשך הפסוקים תמהן מאי: מה עניין בעל פעור לאזהרת לא תוסיפו ולא תגרעו, וכי זהו הטעם לאזהרת

אלא שלפי האמור, הכתובים מבוארים להפליא, שהרי מבואר שמדובר בעון פעור לא היתה אלא שטעו בזה שהלכו אחרי שכלהם, וודמו שמצוותם הם עוישים בזה שמנצחים את פעור, הרי לנו מכאן של החולץ אחר שכלהם, סופי שייחשוב על עבירה שהיא מצויה, ומתרוך שבא להוסיף משכלהם בא לכל גורע ולבטש נכש בעבירה, וזהו המשך הכתובים: "לא תוסיפו", שם בא לחשוף מתן שכלהם, סוף שהוא נכשל ב"לא תגורע", וראיה כי כך: "עיניכם הרוות את אשר עשה ה' בבעל פעור,

כי גם הם מתוק שחשיפו והלכו אחריהם, מצאו עצם לבסוף עובדי עבודה זרה.

1

וננה, גם עכן, כאשר מעל בחרט, טעה לחשוב כי מוצאה הוא מקיים, כמו שאמרו
במדרש (תנ"הומא, פרשת מסע' סימן ה) על הפסוק "וְאֶרְאָה בְשַׁלֵּל" - "אפר
השחכתי מה שכתב בטורה (דברים כ, יד) יאלת אח שלל אויבך, ואחמדת
ואקחם. "אדורת שנערอาท טוביה" וואל תאמיר שניי היותך צדיק, שאין בשבט
יהודה עשיר ממוני", עד כאן מלשון. למזונו מכך מהו כוחו של היצור, שמציליח
להוליך שולל את האדם ולהביאו למצב שייחשוב על עבירה שהיא מוצאה, שהרי
עכן טמע מפורש את חרם יוצאת מפי יהושע, ובכל זאת, מכיוון שהכל אדר שכלנו,
ולא שמע לקול רבו, נכשל בעבירה חמורה ועוד סבר כי הוא עשה מוצאה בזיה...

עתה יבואו הכתובים מהם חומר: **בנין ישראל חדש** לבני גדר בני רואון
שמכיוון שנהלתם ריא בעבר הירדן רוחק משכנן שללה, ולא יכול להעלות
זרוניותהם שם, בג'נשען נשבך מתחן אזהתנו, לבניות להפוך קבוצה להעיזה
ברגונות לעצם ברכיהם, על אף איילון ורמאות, מתוך שיעוריהם הם בוגרים ורשותם
שניהם הם עוזרת, לנו הולחנו אותן מכך: יזרו ארכו לארץ מושב והעיז
ו- זרעו טליתות וארכיך ישׂרָאֵל יזרו וארם סוכתו, ו- זו הארץ אשר כלא נטה
ולא עזב, מימה זה... כללו צבאות גבורי וארם פסחן, וארם נזירען, ו- זר- זר- זר- זר-

זהו המשך הכתובים: "המעט לנו עוזן פעור" – שהרי גם עובדי פעור, שהלנו אחר שכלם, חשבו שמצויה הם עושים, ומה היה סופם? – "יזהי הנגף בעדת ה", ששוב המשיכו והובילו אותם: "הלא ענן בן זורה מעיל בחורט", וגם הוא יימה ברגעשו שמצויה הוא עוזה, ומה היה סופו? על כל עדח ישראל היה האה".

ובני דאובן וגדר מושיבים לעומתם (פסוק כב): "כל אלוקים ה' הוא ידוע וישראל הוא ידוע אט במרוד ואט במעל וגוי", כלומר: שחדותם אותנו במה שאנו בנו, שכן לא בנוינו את המזבח כדי להעלות קרבנות כלל, כמו שכתו (פסוק כג): "לבנות לנו מזבח לשוב מאחריו ה' זאם להעלות עליו עולה ומונחה", אלא (פסוק כז): "כפי עד הוא בינוינו ובינויים וגוי", כלומר: אין זה אלא עד ולזרון בינוינו ובונייכם.

כמה נפלא לאור זאת לשון תשובהם: "אם במרד" – כמו שעשו עובדי פעור
) שמרו בה' ועבדו עבודה זרה, מתוך שהלכו אחר שכלה, "ואם במעל" – כמו
עשה עין שמעל בחורם מתו שיחלץ אחר שכלה. אבל אנו אין חלקנו עמתח!

יכאל משה – ירושה עטורה בז

ב) לא הוסיף על הדבר וגורו. בשלמא לא תוסיפו שפיר קאמר כי סדר' א' שיש בכלל מאתים מנה, אבל לא חגרעו למה לי כי הגורע אחת מכל מצוחה ה' כבר הוא מצוחה ועומד שלא לגורע אפילו אחת מכל המצוות. ובחוורינו עלולותapiro מאמר שפ"ה פרשנו שלא תגרעו אינן ציווי אלא פירושו רוגמת שאמרו רוז'יל (רכות כט) לא תרוי ולא תחטא, כי לא מהטה אינן ציווי כי פשות הוא אלא פירושו לא תרוי בdry שלא חטא כך פירוש לא הוסיף ואז ממליא לא תגרעו הא כל המוסיף גורע כי מאן דעבד הא ונפייל בהא והוא כמו נתינה טעם על לא הוסיף ושם הארכנו. ואולף פמוך עניין זה לבאן כי זה מעין הטעון של משה כי הוא הוסיף בהכאת הסלע ובהוספה בא לידי גרעון באמונה, רק נאמר ונזהה ישראל שמע אל החקיקת, מהו ונזהה, וכי קודם זה לא היה להס שמע אל החקיקת אלא ונזהה קאי על גמר גיזרתו שהזכיר לפניהם וזה והמשיר הסיפור אל מאמר לא בוחרינו

ויא"א שסיפור לא מוסיפה נמשך אל עניין פעור, שכל חסיד שוטה סובב שמצויה קעכיד לבוזתו ועובד על לא מוסיפה וסוף שבאו לידי גרעין כי השתחוו לאללהיהם, וכיון על מיש' ונשב בגיא מול בית פעור. רעל זה אמר כמביא מופת על זה ואמר עינייכם הרואות את כל אשר עשה ה' בבעל פעור בעובד לפעור כי הוא בעל אותה עבדות.

ב"סדור הדורות" (ח' ג' אות ז) ובספר **"מעיל צדקה"** (תמי"א) מסופר, ר' יהושע בן אלס הגידו לו בחלום, שמה בלבד אתה וננס הקצב מושבו ומושבך בגין עדן חלקו וחילק שווים כאחד. כשניעור ר' יהושע חשב בלבו אוイ לי שמיטים עמידי חייטי תמיד ביראת קונו ולא עמלתי אלא בתורה, לא הלכתוי ד' אמות בלא ציצית תפילין, היו לי 80 תלמידים, וככשיו שוכלים מעשי ותורתינו עם הקצב.

שלח לתלמידיו תדעו שלא אכנס לבית המדרש עד שאראה מי הוא זה האיש ומה מעשו. מיד הלק עם תלמידיו מעיר לעיר ושאל בשם האיש ובשם אביו עד שהגיע לעיר, כשנכנס לעיר שאל את אנשי המקום היכן ננס הקצבי אמרו לו למה אתה מבקש אותו, מה לחסיד וצדיק כמוך לשאול על איש כמותו, אמר להם מה מעשו, אמרו לו אדוננו לא תשאל ממנו כלום עד שתראה אותו, מיד שלחו אליו ואמרו לו, ר' יהושע בן אלס מחפש אותך, אמר להם מי אני וכי אבותי שר' יהושע שואל עלי, אמרו לו עמוד ולך עמו. חשב אותו האיש ששקר הם דוברים ולא היה רוצח להלוך עמהם, חזרו לר' יהושע ואמרו לו שאינו רוצה לולך עמו. אמר להם דעו שלא אשב עד שאראה אותו.

ח' ר' יהושע בעצמו אצל נס הקצב, בראות נס את ר' יהושע בא אליו נכל על פניו, אמר לו מה זוכם פיעמיים שעוטרת ישראל בא לפני עבוזו, אמר לו דבר יש לי לזרבר עמו, אמר לו דברי, אמר לו מה פיעמיים יפה מלאתך? אמר לו, שצן אין, ויש לי אב ואב זקנין יאיבם יבולית לעטמו על רולירוב, ונגל נום זוכם אין מנגישם ימאניגלן וויהחט ביזז מיי עטנו ור' יהושע ווועגן עלי ראנטן, ואונטן ט בון אפליך ואעדוי גוילן. מה צו וווע גוילן, גוילן מלון, שוויכטן גוילן.

(ט) איהו איהו כ' זב

בקבود אב נאנס יש ענן וינה זיאנד כפוד אב נאנס נכתב בלום תראנון ימד עם הפקות של כבוד הפקות. וקעננו הוא, כי לא קיה לנו שום מושא להציג ולתבון את טובות הבונה יתבנה לולא שקיינו רואים את מסדי מהורים לבנייהם. ללא זה היה האם פשוט ששהוא עצמו פוקר לכל אשר לו.

๑๒ חוץ גלן

בארשי ברכזהה, לפי שבסיוון פטור ברכזיה האפט – יקצת הפסג, כי פקדים תחלי זלן כהויזר בבי אנטם פקידיים בו הפקדים לפולונג ובר פגנואה איננו אונן פדרי לבל-רכזיה, כי פקדים לא יתגאה פיראמ נטה, ועם גלק-פקד טאג נסב נדריך להט את ומינ-גאנון שתוא גביה. ונה פקה לאט שטדרי בו וקלו ברכזיה סרביה פקדים, ועל בו קומרט לנטאנן בו גאלן לגסותו ימוד מידי אפר שיקחה פתק עטנו בטוב גאנון לוגיא. וטראר פקה אבר לוגיא קאמט צם זקיאי פזק. שקיי פקחים נבאות ופקדים אפריריים ומוקשים דרכוים עד שלא קונה פסיק להט אום אפר את גמotaת אחר מופת. וטטו בן בבליל-קאנטורה, שלא לעשות בזיות שם ברוך הוא על לוך פסוי. בלטרו שיעשה אטם ברכזהה לנטות אם יקלהו גשם גדרקו – לא לאחתה קאל ווּרְאַתִּי אומת, ואל קשיה פליק פה-שאברו זברונב לברחה בפרק טמא דפנחת פגנית (ט א): "צדר פער" – צדר בצליל שמתשר. שבר טירזוק שט נאפרו: שבל-פכיזי נאפר לא פגפו, חזן פוי-דפשת, עוגמר קבייאו אט-בל-פפישר אל-בימת קאי... ובתני נא בזאת גונאר (אל-ג'ר) (ט) והטפס בון גאנון שתחיב "מליה" (ה) וחן דל (אטל ט ח). בלופר: שחודיעני כאל ברוך הוא בפנטנסו קשרת ביתו בפער – נבצא חתולם והברקה במקומו בל-בל-קיטים ולא יזכה והוא שום דבר-חטא גאנון יטעם אкор בגניין ברכזהה – פגן שבר בזאת בעלם גנות, וכמו שורשו וברונם לברכה ברים מסכת אל-אכקה זרה (ט א): "הוז לעתופ – ולכח", בלופר: לעלם גאנון – לטל שבר. זה קאיו זברונב זברונם לברחה (ריה ט א) קאייר סלאן זה לזרקן ברכבל שיקיה גני – קרי זה צידיק גמור. ברכזיה חקדים פספורס: בטענו ברכזיה לנטו לסתת אומה גאנ איה א לא יקיה. שאין זה בנה את-פקסם.

לעומת זאת, בראותו שהוא בא ליעולם על ימי הורי ובלטס הוא לא קיה נמצא פל, וכל שכו שלא היה גדל ומתמן, על ידי בק יש לו ציור כי על פסדי של הי שהמציא אותו ונותן לו הפל, מקומו מרגע לרגע, מפרנסו ומקםכו.

וכיוון שכו, האבות הם פכו ספר תורה כי אשר בו לומד האדם את מעשי ה', וזהו דאמר רב יוסף קשלש עת קול רגליה של אמר: "איקום מופיע שכינה דאתנא" (קדושין לא). וכן מצאנו ברכמה מהוצאות שהשו פקמים כבוד אב נאם כבוד הפקות.

(ט) ג' פג'ר

הבדל בין אהבת ה' ליראתו

ואהבת את ה' אלקיך ט ז

החפץ חיים מונה בהקדמתו לספרו את כל העשין, הלאיין, והארוין שעובר עליו המדבר לשון הרע. בדבריו מפרט הח"ח את כל האפשרויות, כגון שהדבר לשח"ד על אביו עובר על מצות כבוד אב ואם, והדבר על כהן עובר על מצות עשה של "קדשתו", המדבר על זkan עובר על "והזרת פמי זקן", וכן הלאה. בין העשין מהה"ח גם את העשה של יראת שמים, שהדבר לשח"ד אינו ירא מפני הקב"ה ומנטל מ"ע של "יראת מלאך".

והנה לפי זה יש לשאול, מדוע לא כתוב הח"ח שאדם המדבר לשון הרע מבטל בה מצות עשה של "ואהבת את ה' אלקיך", שהרי בשם שהוא מבטל ועובד על מצות יראת ה', אך באותה מידת הוא עובר לכוארה על מצות אהבת ה'?

בביאור הדבר נראה, שחולק דין וענין היראה מהאבה. הרמב"ם בספר המצוות (ט"ז) במצוות יראת ה', כתוב: "שצונו להאמין יראתו יתעלה ולהפחד ממנו, ולא נחיה במופרט ההולכים בשירותם לבם ובקרין, אבל נראי ביראה עונשו בכל עת", ואילו במצוות אהבת ה' (ט א) כתוב הרמב"ם: "שצונו באבתו יתעלה".

והיינו שיראה שמים היא מהויראה מהאבה. והוא מובל את המצוות של "יראת מלאך", שהרי הלוא שברורה הרי הוא מודד במלכות, וכי שעובר על הלוא שברורה הרי הוא מודד במלכות שמים. אך אהבת ה' אין חכונה לעשות את המצוות, אלא פשיטו כמשמעותו – לאחוב את הקב"ה.

לפי זה, כאשר אדם עובר עבירה, הוא מבטל את המ"ע של "יראת מלאך", שהרי הוא גדר המצוות – לירא את ה' ואת עונשין, ולהימנע מלעבון עבירות. אבל מי שעובר עבירה או ביטל מצות עשה לא ביטל זהה את מצות האהבה שהיא עני בפני עצמו,

וכן מצינו בדברי החינוך (הובא בכיאור למ"ס ט) שمرة את שיש המצוות התמידות, שהיא המוציא הרוביעית היא "לאהוב המלכים ב"ה שנאמר 'ואהבת את ה' אלקיך', והמצוות החמישית היא "ליראות הע"ת על פניו תמיד לבתי יחטא". וסביר שرك ביראת עטום יש את הכנין שיפחד מהרע"ה יימנע מלעבון עבירות. ולכן הoir ה"ג שיריבר לירא ריה מדריך את חזיה יראת שמיים. אבל עני אהבת ה' הוא בזאת, וצינצינותו ליראה עגוני עטאות. אז היראה, וצינצינותו באה אמי מבן ריה איזה

(כ) לא תוננו את זה, אלהיכם, פירוש ^ט כאשר סיתם במתה. שלא תאמיר אם יס' ה' ^ט
בקרבנה לעשות לנו נסائم, או שנכלהה בהיותנו זובדים לפני ישבע לחם ונחיה טובים ^ט,
ונשמר תורתה כי הכוונה שס' ^ט כך היהת, שאם יראו שהשם יתן להם מיט' בנס מאתו
ילכו אחריו במדבבה ואם לא יעוזבווה וnochesh להט לעז גודל ^{טט}, כי אחרי שבנתאות אצלם
באותה ובמופתיהם כי משה נביא השם וזכר ה' בפיו אמת ^{טט}, אין ראוי לעשות עיר שום
דבר לנסיון, והיעשה בן איינו בונאה הנביא רך השם יתברך היא מגפה לדעת מיר ה' חקץ ^{טט}.

ולפָר אָסֶר לְדוֹרוֹת לְנִסּוֹת בַּנְּרָה אוֹ הַנְּבִיאִים, כִּי אֵין רָאֵי לְעֹבוֹד הַשְּׁמֶם עַל דָּרְךָ הַסְּמֶמֶן אֶלָּא שָׁאַלְתָּ מִזְוֹחַ וְגַסְיוֹן, בַּיְּ אֵין רְצֵחַ הַשְּׁם לְעֹשֵׂי נִסּוֹת לְכָל אָדָם וּבְכָל עַת^{۲۱}, וְאֵין רָאֵי לְעַבְדָו אֶל מִנְתָּא לְקַבֵּל פְּרַט^{۲۲}, אֶלָּא אָוְלִי יִמְצָא בַּעֲבוּדָתוֹ וְלִכְתָּבָה בְּדָרְבֵי הַתּוֹרָה צָעֵד וְאָסָן, וְרָאוּי יְרָאֵי^{۲۳} שִׁיקְבָּל הַכָּל בְּמִשְׁפְּט^{۲۴} צָדֶק, וְלֹא כַּאֲשֶׁר אָמְרוּ אַוְילִי עַמְּנוּן^{۲۵} וּבַיְּ הַלְּכָנוּ קְדוֹרוֹתִים מִפְנֵי^{۲۶}, וְלֹאֲכָל אָמַר הַכּוֹחֵב^{۲۷} בְּכָאן סְמֹור תְּשִׁפְרוּ מִצְוֹתֵינוּ וְעוֹדֹתֵינוּ, שָׁהַם הַנִּסּוֹת שְׁעָשָׂה לְכָם מִכְּבָר לְחוּזָת לְכָם לְעֻדּוֹת, בְּגַן הַפְּנִים וְהַמִּזְבֵּחַ וְהַסּוּכָה, וְתִשְׁמְדוּ חַקְיוֹ אַצְפָּפָ שֶׁלָּא תְּדַעַּי טָעַם כִּי בָּאַמָּתָּא יִתְבֹּרֶךְ לְכָם בְּסֻוףָּא, אֵין צָרוּךְ לְנִסְיָון בְּתוֹרָה וּבְמִזְוֹתָא אַחֲרֵי שְׁכָנָר נִתְּאמָת אַצְלָכָם שֶׁהָא מַתָּאוּ יִתְבֹּרֶךְ, וּכְן בְּכָל דָּבָר נְבִיא הַמִּנּוֹסָה וְהַמּוֹהָקָן בְּנְבִיא אֶמֶת בְּאַוְתָות יִבְמֹתִים בְּדוֹין הַתּוֹרָה^{۲۸}, לֹא תִּנְסַׁן אֶת דָּבְרֵינוּ בְּכָל גָּמִילָה וּבְכָל עֲנוֹשָׁה שִׁיאָמֶר לְכָם וְלֹא הַסְּתָפְקָו בְּיכָלָתוֹ יִתְעַלֶּת אֶבֶל הַאֲמֵנִי בְּתוֹרָתוֹ וְצָרְמִינוּ בְּנְבִיאֵינוּ וְצָלִיחֵינוּ^{۲۹}, וְהַנְּהָה הַכְּבִיה יְיִי סְופָה הַבְּבִזָּבָד לְבָא^۳ בִּידּוֹתָת הָאָרֶן וְנִצְחָה הַאֲיָבִים כִּי חִיא הַפּוֹתָה הַגְּדוֹלָה וְהַזְּרִיכָה לְאַוְתָו הַדּוֹר, וְאַחֲרֵי כֵּן אָמַר כִּי גַם לְדוֹרוֹת הַבָּאִים אֵין צָורֵךְ לְנִסְיָון בְּפִשְׁתִּית הַמִּצְוֹת אֶלָּא שִׁימְשָׁלָן מִאֲבִיתֵיהם וּוּקְנִיהם וַיָּגִידוּ לְהַעֲמִיד אֶמֶת הַתּוֹרָה וְהַמִּזְבֵּחַ, בָּאָמֵר יִבְרָעֵךְ כִּי יִשְׁאָלֶךָ בָּרוֹ^۴ וְגַנְּרַ הַפְּרַצְתָּן^۵

(טו) לא הנסו את זה אליהיכם. יזהיר הכתוב שלא יונת האדם לחקביה לאמר: אעבוד
השי' ואראה אם יצליחו ענני בעבודתו, לפני שאין ראוי לנבדקו עכודת מוספקת⁴³ אלא
שיגמורו לבבו לעבדו עבודה שלמה מאתבה בין יצילח בין לא יצילח, שחררי עתמים שיישינו
אל האדם צרות ומקרים והוא עובד השי' ויש לו להאמינו כי הכל במשפט הטופט צדק,
והנפשט סכל מהכיר ודוכין, נטיפיבן אין ראוי לנסתורו. ואמר: כאשר נסיתה במטה, כי כן
במושי ישראל ברפדיים בבקשת המים ואמרו: הווש תי' בקרבנו אב אין⁴⁴, וכתייב: על
ריב בני ישראל ועל נסותו את הי'⁴⁵, הנסוחן היה שם יון להם מים ילכו אחריהם ואך לא
יון לא ילכו אחריהם, וזהו לשון, במשמעותו⁴⁶ בלשון ידיעת, שחררי על הד קרא שם המקומות
מפה ומריבת⁴⁷, ואמר הכתוב: וונסו אל בלבבם⁴⁸, וונה זו הימה עכודת מוספקת אין בו
שלמות כלל ולכך אסר הכתוב בכאן גניזה, אבל משינויו שנותן הנפטר במדת הדזינה⁴⁹
ואמרתו רוזל⁵⁰: חז' מוו, שנאמר: חביאו את כל המעשר אל בית האוצר והוא טרכ'
בביה' ובנהני נא בואת אמר הי' צבאות⁵¹, וכן אמר שלמה: כבב את הי' מהונד גור/
וימלאו אפסיד שבע וחירוש יגביה יתירשו⁵²

סמכותיהם, וכל יסודות נטולו יונקם דרכ' כ"ל זרכ' סלהם צדרכי טוטה, כי מין יעלנו
לנו לסתות כע להפינו צפה, סימוכן חי' נומנוכיס ותגלו כע להלמי נטום כ"ר, ומין יונק כה-
טילו צדקה פלא ותגלו צלטונו סן כ' יונק פולא, ומין יסודות קלה גלען ובכל יונק מהנטות
תגון כ"ר, **נסת הרכבת** סלטומי במכוון זקביעת פכניות מלה צוותים כפמא סיל נטום מהוג וכוקן
כל בקוח במושב כל יבראו מטעותין בטעות, אבל נטום קיס תמייל על מונך מהר, והיל' גמינט
אלטסית, לנ' חקנו מסדרי כבדות. **לבבזע מזונת** ליל נטומות קבישות ממיידי פל' כל גטושות
(פנטטן קפלטטש נ' גנטיטנן, הילטן רענינגען דעם גויסטטס פיעיג' פויסטטינטטטען נ'
חונפאנטילילנדגן פונד' רעליג'יזן בגוינטטען לו גנטיטטנן); ובל' מיל' קבישת מזוז דונה
גונגעס כל מלה פאמת פאנין, כו' צונטפלין לא מקו פוגה לקטור פטילן כ'ס' זטומה וקוראנס,
לי' לו סיס' כתובן זרבגע קבישת ספהילן יי'ם, היל' קבונ' לאגט חילן. נטומת על חזק' גטומן
כל סיום, צל' גטום דעט' יונ' פטומת סאנצ'וטס אט'ון מל'ו' גטומיטאס. **כך**lein גויס' סטולו'
גטומת זרבגע קבישת ספכניות גטומת טפמא, **בי' למאנס** פיז'ז' גלען המתיד'ם, בפיכ' גויס' ווילס
לעיל' גלגעינו כיל'ו פאנגד זקדס, נסוחת כל עטילנו גטומת מוס' פל' יוס' נט' טאנט'ה
טוטס' ס' ווענדז', מעד פיקולי' לא חוכות בנטט' היל' גטומת. **לטצע** לדמות גטומת זטנדן זריכי
צ'ויל' ציט' סיל' דילך נט', נטכ'יע זו. קמי' טויל' טומכיטס, ולדיל' חמ'ת גט' גלען כל כוכות סטומוס
ווארומות' סטומפל'ס גנטס, ולחלטיטס סגד'ן בס' חקנו קדמיעיש' לאגט סיל' גטוז' גטומת' זטומת' זטומת'
כל גטאלס (געיל' יי') מז' גזוחת פטומת' היל'ק' זי' טנא' וטהפֿלן ט' יטמוד' ללח' זטוי' זטוי', (וון'
סחימות גנטמאר' ל'ע' חיל' ס' כ' טאן' לאסמת יד גטומת מוק' נט'ס) בפיכ' גטומת' נס'י
טמואיס' צל' יטטן' כל' גט' גט'לוא' פאנל' סטילס. **לן' ניטק' פאנק' ג'יל' קזוצ'ז' מזוז'**. סאנצ'וין זי'
געטומת קבישת היל' כל' גטומת' יונ' זו. כו' קיון חמ'ל כפי' פאנז'ו. וויל' לח' גאנצ'ט' זי' כ'רויל'
ו' למקגע זי' גזוחת פטומת' דיל' עמי' זי' דוכנאל' דק'ס' גלענ'ו' זט' לייס' גטינ'ל' גל'יט' כרא'ט'
ווארומ'ס מוטו' זטומט' היל' גזוי'. כו'ין דקעמל' זי' סל' דוכנאל' פיל'ג' זגומת' גאנגע'ס' קפודל'
ו' גאנט' זי' מזיך פ' ער' קאנ' טסילן דק'ס' גלענ'ו' זט' לייס' גטינ'ל' גל'יט' כרא'ט'
לעין נציך' נט' סטומת, כי עכטיו יאנטס' גלען' כהאנז', זטוק' טומת' פאנס'. מפמא זטס'ו'ר' לנט'ו' (ט) "

לען ח'ם ארכ' להוור במחוזה מפנ' שודא
חוותת הכל תפץ וכל עה שכטס ווועז יפנע
ביחוד שמי של הקביה ויזטור אהבתן יונער
משנונו ושונתו בהבלוי האון ודע שאן שם
דבר העימן לעולם ולעלמי עולמים אלא
ירעת צור העולם ומיז הווא חורז לועתו
וואול' בדרכו מישובן. אמרו חכמים כל מי
שיש לו תפילין בראמו ובזרעו וצערו בגיןו
ומזות באפחו מזוק לו שלא יהטא שורי ש לו מזקרים רבים דען גן
המלאים שמצעילין אותו במלחתן שני חותה מלאק יי' סבל ליראי וחלום :